

щъ тукъ въ неяда живѣя, ще умра покрайнѣймѣ-
рѣ предъ очите ѝ, делеко отъ васъ. Нечеловѣко-
любива майко! неблагоутробна жено! давно оке-
нѣатъ гдѣто я изложавашъ, никога да не ти л
варни! Дано волните ти донесатъ тѣлото ми ле-
жаще въ нейното верху крайморскыте камени, и
да причинатъ вѣчна скорбъ сосъ погубленіе на
двѣт твои дѣца. „

Бия като думаше, грабнахъ го въ руцѣте
си; зщото неутѣшеніето правеше го да полу-
дѣе. Очите му блистаяха, потѣатъ течеше като
изъ ведро по горяще-то му лице; колените му
трепереха, и сердцето му силно тунаше въ рас-
палныте му гарди.

А Виргинія уплашися и рече му: О прише-
лю мой! заклинамъ се верху увеселеніята на детни-
скій нашъ возрастъ, верху общыте наши стра-
дания, и верху все що е достойно да соедини
двама злосчастны; ако остана, за тебѣ да живѣя;
а пакъ ако отшествовамъ, да ся варна единъ
день, за да быдъ пакъ твой. Приглашавамъ за
свидѣтяли вси васъ, които отхранихте дѣтство-
то ми, сте господа на мой животъ, и гледа-
те монте слезы. Во имя на слушаще то мя не-
бо! во имя на морето което ще премина! во имя